

Paní Ježibaba a bolavé zuby

Kdysi dávno, hluboko v lese, stála malebná chaloupka z perníku. V této chaloupce žila paní Ježibaba se svým starým mužem, Ježidědkem. Chaloupka voněla sladkostmi na míle daleko, a proto často přitahovala pozornost kolemjdoucích dětí.

Paní Ježibaba měla velký problém – neustále ji bolely zuby. Milovala totiž sladkosti. Každý den jedla perníčky, lízátka, koláče a dorty. Její muž, pan Ježidědek, na tom byl ještě hůř – všechny jeho zuby už dávno vypadaly, protože se o ně vůbec nestaral.

Jednoho dne se v lese ztratily dvě děti, Jeníček a Mařenka. Hledaly cestu zpět domů, když najednou ucítily sladkou vůni perníku. Vůně je přivedla až k perníkové chaloupce. S chutí se pustily do loupání perníčku ze střechy.

Najednou se otevřely dveře a před nimi stála paní Ježibaba. "Kdopak mi to tu loupe perníček?" s úsměvem se zeptala Ježibaba. Děti se polekaly a chtěly utéct, ale paní Ježibaba řekla: "Nebojte se, děti. Já vás nesním. Pojdte dovnitř a povězte mi, co jste dneska viděly zajímavého."

Děti jí vyprávěly, co všechno ten den viděly, a paní Ježibaba jim nabídla perníčky. Mařenka s Jeníčkem si pochutnávali na sladkých perníčcích, když v tom si Jeníček všiml, že paní Ježibaba má zkažené zuby a pan Ježidědek nemá žádné. "Proč máte tak zkažené zuby?" zeptal se Jeníček.

Paní Ježibaba si povzdechla. "Jím jen sladkosti a nevím, jak se správně o zuby starat," přiznala. „Musíte jíst i ovoce a zeleninu," řekla Mařenka. "A také si pravidelně čistit zuby!"

Ježibaba s Ježidědkem byli překvapeni. Nikdy o tom nepřemýšleli. "Opravdu?" divili se. „Ale my jsme zvyklí jenom jíst všechno, co je sladké – perníčky, lízátka a tak dále," namítl pan Ježidědek.

Mařenka se usmála. "Sladkosti jsou dobré, ale nemůžete jíst jen je. Víte co, vysvětlíme vám, jak se správně starat o zuby a jak jíst zdravě. Protože bez toho mít zdravé zuby nebudete."

Děti vysvětlily paní Ježibabě a panu Ježidědkovi, že musí jíst čerstvou zeleninu a ovoce. Také jim ukázaly, jak si mají čistit zuby. Mařenka jim dokonce vyrobila zubní kartáčky z větviček a listů. Paní Ježibaba jim ukázala cestu domů, děti se rozloučily a běžely domů.

Paní Ježibaba a pan Ježidědek však děti poslechli. Každý den jedli čerstvé ovoce a zeleninu a zuby si pravidelně čistili. Alespoň paní Ježibaba. Byla spokojená, protože zuby ji přestaly bolet a cítila se mnohem lépe. Panu Ježidědkovi sice nové zuby nenarostly, ale aspoň nebyl už tak mrzutý.

Děti se s paní Ježibabou a panem Ježidědkem spřátelily a často je navštěvovaly. Vždy přinesly košík plný zdravých pochoutek. Ježibaba jim zase na oplátku pekla perníčky, ale už ne každý den, jen občas jako sladkou odměnu.

A tak se z perníkové chaloupky stala chaloupka plná zdraví. Paní Ježibaba a pan Ježidědek se naučili správně stravovat a starat se o své zuby. A děti, Jeníček a Mařenka, měly nové přátele a zábavné příběhy, které mohly vyprávět.

KONEC POHÁDKY

Povídáme si o pohádce

Proč paní Ježibabu bolely zuby?

Paní Ježibabu bolely zuby, protože jedla hodně sladkostí jako perníčky, lízátka, koláče a dorty, a vůbec se nestarala o své zuby.

Co měl Ježidědek se svými zuby?

Ježidědkovi všechny zuby už dávno vypadaly, protože se o ně vůbec nestaral.

Jak děti, Jeníček a Mařenka, našly perníkovou chaloupku?

Jeníček a Mařenka našly perníkovou chaloupku díky sladké vůni perníku, která je přilákala.

Jakou radu daly děti paní Ježibabě ohledně jejích zubů?

Děti poradily paní Ježibabě, aby jedla více ovoce a zeleniny a pravidelně si čistila zuby, aby zůstaly zdravé.

Co se stalo, když paní Ježibaba a Ježidědek začali poslouchat rady dětí?

Když začali poslouchat rady dětí, začali jíst čerstvé ovoce a zeleninu a pravidelně si čistit zuby. Paní Ježibabě se zlepšilo zdraví zubů a přestaly ji bolet.

Jak se změnil život v perníkové chaloupce po tom, co děti poradily paní Ježibabě a Ježidědkovi?

Život v perníkové chaloupce se změnil k lepšímu. Chaloupka se stala místem plným zdraví a Ježibaba s Ježidědkem se naučili správně se stravovat a starat se o své zuby.

Co si myslíte, jaké by to bylo mít chaloupku z perníku?

Scénář k pohádce "Paní Ježibaba a bolavé zuby"

Postavy:

- Vypravěč
- Paní Ježibaba
- Pan Ježidědek
- Jeníček
- Mařenka

Kulisy a rekvizity:

- Perníková chaloupka
- Les

1. OBRAZ

Vypravěč: Kdysi dávno, hluboko v lese, stála malebná chaloupka z perníku. V této chaloupce žila paní Ježibaba se svým starým mužem, panem Ježidědkem. Chaloupka voněla sladkostmi na míle daleko, a proto často přitahovala pozornost kolemjdoucích dětí.

(Na scénu přicházejí Jeníček a Mařenka.)

Mařenka: Jeníčku, já mám hlad a žízeň. Kde jenom jsme?

Jeníček: Nevím, Mařenko, ale cítíš tu sladkou vůni? Pojdme za ní!

(Děti obejdou kulisu a přicházejí k perníkové chaloupce.)

Jeníček: Mařenko, podívej! To je chaloupka z perníku! Pojdme ochutnat!

(Děti začnou loupat perníček ze střechy.)

(Přijde paní Ježibaba.)

Paní Ježibaba: Kdopak mi to tu loupe perníček?

(Děti se polekají a chtějí utéct.)

Paní Ježibaba: Nebojte se, děti. Já Vás nesním. Pojdte dovnitř a povězte mi, co jste dneska viděly zajímavého.

(Děti váhavě vstupují do chaloupky.)

2. OBRAZ

Vypravěč: Děti jí vyprávěly, co všechno ten den viděly, a paní Ježibaba jim nabídla perníčky.

(Jeníček a Mařenka sedí u stolu a jedí perníčky.)

Mařenka: Ty perníčky jsou výborné! Ale proč máte tak zkažené zuby, paní Ježibabo?

Paní Ježibaba: Ach, jím jen sladkosti a nevím, jak se správně o zuby starat.

Mařenka: Musíte jíst i ovoce a zeleninu. A také si pravidelně čistit zuby!

Pan Ježidědek: Ale my jsme zvyklí jenom jíst všechno, co je sladké. Perníčky, lízátka a tak dále.

Jeníček: Sladkosti jsou dobré, ale nemůžete jíst jen to. Musíte jíst hlavně čerstvou zeleninu a ovoce. A také si pořádně čistit zuby.

Paní Ježibaba: Aha, to jsme nevěděli.

Pan Ježidědek: To jsme ani netušili.

Mařenka: Podívejte, vyrobili jsme vám zubní kartáčky z větviček a listů.

Paní Ježibaba: Děkujeme, děti. Slibujeme, že budeme jíst zdravěji a starat se o naše zuby.

Jeníček: Na shledanou, paní Ježibabu. A nezapomeňte, co jsme vám říkali:

Mařenka: Na shledanou, pane Ježidědku! Příště vám přineseme čerstvou zeleninu z naší zahrádky.

Paní Ježibaba: Sbohem, děti! A děkujeme!

(Děti odchází na jednu stranu, paní Ježibaba s panem Ježidědkem na druhou stranu.)

Vypravěč: A tak pohádka končí. Paní Ježibaba a pan Ježidědek však děti poslechli. Každý den jedli čerstvé ovoce a zeleninu a zuby si pravidelně čistili. Alespoň paní Ježibaba. Byla spokojená, protože zuby ji přestaly bolet a cítila se mnohem lépe. Panu Ježidědkovi sice nové zuby nenarostly, ale aspoň nebyl už tak mrzutý.

KONEC POHÁDKY